

Ελευθέριος Ανδρώνης

Όσο δυσκολεύουν τα πράγματα, αυξάνονται οι λιτανείες - Με πίστη στο θαύμα, οι χριστιανοί επιστρέφουν στις παραδόσεις τους.

Όσο τα στοιχεία της φύσης εξαγριώνονται ενάντια στον δυνάστη άνθρωπο, τόσο το καταλάγιασμά τους γίνεται δυσκολότερο αφού βγάλαμε τον Κύρη των στοιχείων από τη μέση. Παραμερίσαμε εκείνον που είναι «ο επιβλέπων επί τήν γήν, και ποιών αυτήν τρέμειν, ο απόμενος των ορέων, και καπνίζονται».

Ο Θεός έχει φτιάξει τον κόσμο με τέτοιο πάνσοφο μηχανισμό που αυτορυθμίζεται με την καλοσύνη ή απορυθμίζεται με την αμαρτία και την κακία. Οι φυσικές καταστροφές είναι ουσιαστικά πνευματικές αυτοκαταστροφές.

Δεν μπορεί να υπάρξει πραγματική αγάπη για τη φύση, χωρίς αγάπη για τον Θεό. Και αν κάποιος υποστηρίζει ότι όλος ο κόσμος έγινε κατά τύχη, τότε έχει κάνει το πρώτο βήμα για να τον καταστρέψει. Πέρα και πάνω από τις κούφιες οικολογικές πολιτικές, η ειρήνη είναι εκείνη που ημερεύει την πλάση. Όχι η επίπλαστη κοσμική ειρήνη που εκλαμβάνεται σαν ευκαιρία να οργιάζουμε. Η ειρήνη του Θεού. Η ειρήνη της συμφιλίωσης των κτισμάτων με τον Δημιουργό τους, διαμέσου της μετανοίας.

«Εν ειρήνη του Κυρίου δεηθώμεν», λέει ο ιερέας στη Θεία Λειτουργία. Με ειρήνη

πνευματική ας παρακαλέσουμε τον Κύριο, γιατί μόνο έτσι θα εισακουστούν οι δεήσεις μας. «Υπέρ της άνωθεν ειρήνης» ακούγεται αλλού. Η ειρήνη του Θεού είναι δώρο άνωθεν. Δεν κατασκευάζεται σε συμφωνίες του κόσμου. Είναι πνευματική κατάσταση που ξεκινά από την εξαγιασμένη ψυχή και επεκτείνεται στην πλάση. Από τον μικρόκοσμο της καρδιάς στον μακρόκοσμο της ύλης.

Η διαταραχή του περιβάλλοντος είναι προϊόν της αμαρτίας. Από πνευματική, αλλά και από ορθολογική σκοπιά. Τα γιγαντιαία συμφέροντα που άγονται από την αθεία και τον αντιχριστιανισμό, τρυγούν αδίστακτα τους χυμούς της γης, παραβιάζουν τους νόμους της, ασελγούν στους προαιώνιους κανόνες της, διαταράσσουν τις ισορροπίες της, περιγελούν τα όριά της, βανδαλίζουν την περιουσία του Θεού.

Αυτό που ζούμε στην εποχή μας, θυμίζει την παραβολή των κακών γεωργών, που καταχράστηκαν τον αμπελώνα του γαιοκτήμονα και φόνευαν τους δούλους που έστελνε για να ζητήσουν το δίκαιο μερίδιο του. Καταπατητές σε ξένη περιουσία, δεν ντράπηκαν οι γεωργοί να κάνουν κακό σε όλους τους απεσταλμένους υπηρέτες, μέχρι που ο ιδιοκτήτης έστειλε τον ίδιο τον Υιό του (τον Χριστό) να λάβει τους καρπούς. Αλλά οι κακοί γεωργοί (οι Ιουδαίοι) τον φονεύσαν και εκείνον δια του Σταυρού, όπως είχαν κάνει και με τους προφήτες.

Με την ίδια ματιά μπορούμε να δούμε και την αρπαγή της θεόκτιστης φύσης από τον άνθρωπο. Ένας μεγάλος αμπελώνας του Θεού είναι και ο πλανήτης μας, που μια σατανική ελίτ τον λεηλατεί αδίστακτα σαν να της ανήκει. Και κάποιοι «τρελοί» χριστιανοί επιμένουν να μάχονται για να αποδοθεί ο αμπελώνας στον ιδιοκτήτη του. Αυτή είναι και η πεμπτουσία όλων των ευχών της Εκκλησίας για τις κάθε είδους καταστροφές. Είναι μια προσευχή για να αποκατασταθεί η αδικία και να επανέρθει η πνευματική ισορροπία.

Ο Χριστός που μ' έναν λόγο του ησύχασε την τρικυμία στη λίμνη, είναι εκείνος που μπορεί να επιβληθεί σε όλα τα διαταραγμένα στοιχεία της φύσης. Αλλά δεν κοπάζουν οι αέρηδες όσο φυσάει η αντάρα της απιστίας και της αμετανοησίας. Υπάρχει όμως και η αγαθή μερίδα χριστιανών που εργάζεται να σταθούμε όρθιοι στη φουρτούνα του κόσμου.

Λιτανείες όπως παλιά, και έρχεται και το θαύμα...

Με ιδιαίτερη χαρά βλέπω τον τελευταίο καιρό να αναβιώνει η θέρμη των Ελλήνων για τις λιτανείες. Όχι μόνο για περιπτώσεις που κινδυνεύουν άμεσα ζωές και περιουσίες (όπως είναι οι πυρκαγιές), αλλά και για λιγότερο έκτακτες περιπτώσεις, όπως είναι η ανομβρία.

Τον παλιό καιρό ήταν δύσκολο να βρεις χωριό και γειτονιά που να μην ευλογούταν από λιτανείες. Εικόνα ριζωμένη στην παράδοση, μια ορθόδοξη πομπή να ξεχύνεται στον κάμπο με έναν παπά στην κεφαλή. Με τις εικόνες και τα εξαπτέρυγα να σκίζουν τον αέρα, και τους ψαλμούς να αναζητούν προορισμό στο αυτί του Θεού. Απλοϊκός κόσμος που με πίστη ζητούσε το αίτημά του, και εισακούόταν.

Με τον καιρό ασθένησε η πίστη, σκλήρυνε η καρδιά του χριστιανού, γίναμε πραγματιστές που τα θέλουν όλα εύκολα, μας κοίμισε ο καταναλωτισμός και η πλαστή ευμάρεια. Άδειασε η ύπαιθρος από τις ευλογημένες λιτανείες, μπήκε σε σκουριασμένο μπαούλο αυτό το πνευματικό όπλο.

Να όμως που οι σκληροί καιροί, μαλακώνουν την καρδιά και ξυπνάνε τις ιερές παραδόσεις. Ολοένα και περισσότερες ειδήσεις για λιτανείες ξεπηδούν στην επικαιρότητα, με τα «ελληνέζικα» ΜΜΕ να τις αντιμετωπίζουν με τη γνωστή χαμέρπεια που τους διακρίνει.

Πρώτα είδαμε το μέγα θαύμα του Αγίου Ιωάννη του Ρώσου στο Προκόπι Ευβοίας, το καλοκαίρι του 2021. Ήταν εκείνο το βράδυ που κατευθυνόταν απειλητικά η φωτιά της Β. Εύβοιας προς το Προκόπι και βγήκε ο ιερέας με τους κατοίκους να λιτανεύσουν τις θαυματουργές εικόνες. Και σε έναν ουρανό όπου δεν υπήρχε ούτε ένα σύννεφο, μέσα σε λίγες ώρες ήρθε μια νεφέλη πάνω από τον τόπο και έβρεξε καταρρακτωδώς για 20 λεπτά, μουσκεύοντας όλη την περιοχή και σώνοντας το χωριό.

Τώρα που η χώρα αντιμετωπίζει το δεινό της ανομβρίας, άλλες λιτανείες γίνονται σε χωριά, και μάλιστα εισακούγονται με θαύματα, που όμως ο πολύς κόσμος αποδίδει στην τύχη.

Τον περασμένο Ιούλιο, στον Δήμο Νέας Ζίχνης του νομού Σερρών, ένας ιερέας μαζί με αγρότες και κατοίκους της περιοχής, βγήκαν με τις εικόνες της τοπικής ενορίας κάνοντας λιτανεία για να βρέξει, και έφτασαν ως τον ποταμό Αγγίτη όπου τελέστηκε και αγιασμός. Το αποτέλεσμα ήταν να βρέξει καταρρακτωδώς, μέχρι το σημείο που έφτασε ο ιερέας! Και δεν πρόκειται περί ανυπόστατης φήμης. Ο ίδιος ο Αντιδήμαρχος της Νέας Ζίχνης, Κωνσταντίνος Νταράκης δήλωσε σε τηλεοπτικό κανάλι: «Παρακαλέσαμε όλοι οι αγρότες τον πάτερ. Σας το λέω και ανατριχιάζω. Μέχρι εκεί που πάτησε ο πάτερ έβρεξε πάρα πολύ δύο μέρες».

Τον Αύγουστο, στο Πολύγυρο Χαλκιδικής, οι εφημέριοι δύο ενοριών έκαναν Λιτανεία των Ιερών Λειψάνων και Εικόνων των πολιούχων, για να δεηθούν να λυθεί το πρόβλημα της παρατεταμένης ανομβρίας. Το ίδιο μεσημέρι μαζευτήκαν πυκνά σύννεφα γύρω από το Πολύγυρο και την γύρω περιοχή, άρχισε να βρέχει και οι δρόμοι του Πολυγύρου μετατράπηκαν σε ποτάμια από το νερό. Οι κάτοικοι έκαναν λόγο για ολοφάνερο θαύμα. Και συνέβη μήνα Αύγουστο, επαναλαμβάνω.

Την Κυριακή που μας πέρασε (6/10) στην Αργολίδα, που πλήττεται επίσης από την ανομβρία, έγινε λιτανεία στο μικρό ημιορεινό χωριό Μερκούρι Άργους για να έρθει η πολυπόθητη βροχή, μιας και η καλλιέργεια της ελιάς αποτελεί τη βασική πηγή εισοδήματος για την περιοχή. Αναμένουν κι εκεί με πίστη, να γίνει το θαύμα.

Αυτές είναι μόνο κάποιες ενδεικτικές περιπτώσεις που δείχνουν ότι αναβιώνει το ιερό έθιμο της λιτανείας, αφού ο κόσμος συνειδητοποιεί ότι μόνο με τη βοήθεια του Θεού θα σταθεί όρθιος ο τόπος τους. Είθε να πολλαπλασιαστούν οι κοινότητες που καταφεύγουν σε αυτή τη σεπτή πράξη, μήπως σιγά σιγά αρχίσουμε να

αναπνέουμε λίγο καθαρό αέρα ελπίδας, σε μια εποχή που δεν μας πνίγουν τόσο οι εκπομπές άνθρακα, όσο η απανθράκωση των ιερών και των οσίων μας...

[Πηγή](#)